

vaad, som man ellers tidligere har brugt til Rødspættefiskeri i Indhave, og dette Fiskeri har givet et udmærket Resultat. Men det kan selvfølgelig kun drives fra større Fartøjer, og i saa Henseende kommer Mangelen paa Havnepladser frem. Denne Mangel har under Krigen hindret, at vi har faaet det Udbytte af Fiskeriet, som vi kunde være naaet op til.

De Herrer vil mindes en Statistik, ifølge hvilken der før Krigen aarligt fiskedes i Vesterhavet for saadant noget som 200 Mill. Kr., og af dette Beløb har Danmark altsaa taget en helt forsvindende Del, selv om Udbyttet i de senere Aar er steget betydeligt. Vesterhavet er jo et af de mest fiskerige Vande, og Fiskeriet der indeholder en rig Mulighed for fremtidig Udvikling. Det er Mangelen paa Havne, som er Skyld i det forholdsvist ringe Udbytte af vort Vesterhavsfiskeri, og tager vi Landet som Helhed, er dets samlede Fiskerihavneareal for lille til den nuværende Fiskeriflaade, og paa Vestkysten har vi ikke andre Havne end Esbjerg. Udviklingen gaar i Retning af større Fartøjer og større Redskaber, og nu er man begyndt paa Snurrevaadsfiskeri i Vesterhavet og tillige paa det Fiskeri, som med saa stort Held drives af Svenskerne, nemlig Fiskeri med Snurpenot. Men disse Snurpenot kræver større Fartøjer, for at man kan sejle baade med Noten og med Fangsten. Ved Hirtshals anskaffede man i Forfjor det første lille Snurpenot, og det kostede 800 Kr., men man tog dets Værdi ind i blot to Dræt af Makrel, idet man tog 800 Sneser ind i to Dræt og solgte dem for 1 Kr. Snesen. Nu har man faaet 3 saadanne Snurpenot, men de er for smaa, man skal have dem dobbelt eller 3 Gange saa store, idet Makrellen er en meget sky Fisk, som man helst skal omringe i større Kredse, end man kan med et lille Not.

Det forøger meget Fiskens Værdi, at der er kort Sejlads til Havn. For det første spilder man ikke Tiden med at sejle en lang Vej hjem til Havnen, men dernæst lider Fisken under den lange Transport. De danske Fiskere har for en stor Del været Smaakaarsfolk, men, som man ved, har den nuværende Periode i høj Grad forandret dette Forhold, og der gaar nu ret eventyrlige Fortællinger om Fiskernes Fortjeneste paa de forskellige Pladser. Disse Fortællinger er vistnok i Almindelighed noget overdrevne, men det er givet, at Fiskerne har tjent udmærket under Krigen, og det er kun glædeligt.

Skal det imidlertid ikke gaa saaledes, at de gamle Tilstande vender tilbage, maa vi have disse Støttestrukturer for Fiskeriet. Kysten fra Skagen til Blaavandshuk er en havneløs Kyst, og uden saadanne Støttestrukturer kan Kystfiskeriet paa Vestkysten ikke udvikles videre, Kysten er for stærkt opfisket, og man kan ikke med de smaa Fartøjer, man har, gaa til de ret fjerne Fiskebanker, fordi Sejladsen dertil er for lang, det lader sig kun gøre paa enkelte gunstige Tider af Aaret, særlig i Foraarsmaanederne. Et stadigt Fiskeri kan ikke nu drives ude paa de store Fiskebanker, fordi man kan risikere ikke at kunne naa Land, naar en Storm blæser op. Fartøjerne kan ikke nu gøres større, idet de da ikke kan sættes paa Land. Man kan slæbe Fartøjerne op ved Hjælp af Spil, men de maa løftes op paa Rullerne ved Menneskekraft, og jo større man gør Fartøjerne, desto vanskeligere bliver dette, mange Fiskere har faaet et legemligt Knæk derved.

Havde vi haft Vestkysthavnene under Krigen, er der en Mulighed for, at man ved forøget Udbytte af Vesterhavsfiskeriet havde kunnet tjene de fleste af de Penge ind, som disse Havne nu skal koste, men de var der ikke, og det hjælper ikke at tale derom. Som Forholdene laa, maa det desværre siges, at Spørgsmaalet i alt væsentligt ikke var modent til Løsning før nu. Dette ligger i forskellige Omstændigheder. Det ligger ikke i, at man ikke har haft Interesse for Vestkysthavnespørgsmaalets Løsning, man kan snarere sige tværtimod. Der har ogsaa været nedsat to Kommissioner til at beskæftige sig med Spørgsmaalet, men de Projekter, der fremkom, var dels alt for kostbare efter Datidens Forhold, dels prægede af alt for stor Usikkerhed med Hensyn til Konstruktion og Mulighederne for Dybdens Bevarelse, og det førte til, at Lovgivningsmagten ikke turde tage Stilling til Projekterne. Endvidere laa det i det Forhold, at Vestkysthavnespørgsmaalet ikke før nu har været løftet ud over de lokale Interessers Sfære, og dette gælder saavel Fiskerne som Vestkystrepræsentanterne paa Rigsdagen.

Det lykkedes at samle de danske Fiskere om en Plan, som i sin Tid blev fremsat paa et Møde i Fredericia, hvor, saa vidt jeg husker, Trafikministeren og Marineministeren var til Stede. Dette Forslag var i alt væsentligt det samme som det, der, som det vil erindres, senere blev fremsat i Rigsdagen af en Del Medlemmer